

Lefordították a címerpajzsot

Természetesen, csak képletesen. Az erdélyi, partiumi Kapitányok nem voltak nemesi származásúak.

A minap ment el az utolsó kapitány. A legendárium szerint a család örmény eredetű. Nagypámék ötven voltak testvérek, három fiú és két lány. A XIX. században születtek.

A legidősebb, Géza, tanárember lett. Egyetlen lánya volt. Marosvásárhelyen éltek. Tanárnő-lánya férjhez ment, de két halva született ikergyereke után nem lett több utód.

A legfiatalabb testvér, Ernő, gyermektelen maradt. Ernőke – így hívta mindenki a családból - színes egyéniség volt. Két asszonyt is tartott. Tanyán élt, román környezetben. Ott volt vele Juliska, továbbá számos lábasjószága, köztük Ulan-Bator, a szamara. Felesége, Kati, Aradon maradt. Ha Ernőke bement a városba, mindig meglátogatta, s Kati jőltartotta...

A Kapitány lányok, Erzsi és Anna, nem mentek férjhez. Ők Béla testvérüknél éltek, egészen halálukig; ott segítették a gyerekek nevelését. A középső, Béla ugyanis hét gyereket vállalt fel, három fiút és négy lányt. Nagyapa azt vallotta: „Az én vagyonom a családom”. És emlegette: „hogyan legyen egység egy nemzetben, ha nincsen egy családban?”

Béla nagyapa lányai közül Gabi talán a legszebb lány - nem ment férjhez. Irénnek és Böskének egy-egy fia lett. Részükről három, plusz egy unoka él még napjainkban. (Az az egy, valahol Romániában, de, sajnos, egyáltalán nem tartja a kapcsolatot senkivel.)

Etelkának két lánya született. A nagyobbiknak egy fia lett, - őneki egy leány lett az utóda. A másiknak - ezen írás szerzőjének -, két gyermeke született: fia, lánya. Lányánál három, a fiánál öt unoka van; a 8 unoka közül három fiú. A Kapitány nevet azonban értelemszerűen – lányágon - nem viszi tovább senki.

Béla nagyapa fiai közül Endrének két lánya lett. Mindegyiknek egy-egy gyermeke született. Géza gyermektelen maradt. Laci későn nősült, de neki - egyedül neki – lett végül két fia. *A két fiú, Laci és Robi, vitte tovább a Kapitány nevet.*

E két Kapitány fiú sorsa meglehetősen tragikusan alakult. *Lacika* - öt kicsinyítő képzővel emlegette mindenki, mint ahogy nagybátyját, Gézukát, vagy Béla papa testvérét, Ernőkét is. Lacika fogóval született, nehezen tanult, nem vitte sokra. Csendes, nagyon jó gyerek volt. Anyja a másik fiát, Robit érzékelhetően jobban szerette. Büszke volt rá, jóképű, értelmes fiatalember lett belőle. Lacikán viszont lassan elhatalmasodott a skizofrénia. Orvosi kezelés alatt állt. Volt, amikor munkába indulva, délre sem ért oda - egy vasúti sorompó előtt állt

egész délelőtt. Amit persze közben már régen felemeltek... Anyja halála után egy kis javulás volt tapasztalható állapotában. Még meg is nősült, elvett egy kárpátaljai ápolónőt, akivel betegsége kapcsán ismerkedett meg. Sajnos, azonban a betegség újból erőt vett rajta, s megivott egy liter sósavat. Amikor temettük, felesége zokogva gyászolta, mint az archaikus időkben a siratóasszonyok. Robival, az öccsével, karonfogva kísértem a sírjához.

Robi élete sem alakult szerencsésen. Jó szakmunkás volt ugyan, de nem vitte különösebben magasra. Egy elvált asszonnyal kötött házasságot; a kapcsolat gyermektelen maradt. Nagyon szerényen éltek, míg a nyugdíj el nem közeledett. Utána még szegényebben... Őt bélbetegség kerítette hatalmába, súlyos műtéttel a végén. S ami a nagyobb baj volt: az alkoholizmus. Ez egyre jobban elhatalmasodott rajta. Végül már nem volt ura önmagának: feleségével öltre ment, s ezért a rendőrség letartóztatta. Börtön, majd börtön-kórház; néhány év múlva, szabadulása után, kerti tűzbaleset, súlyos égési sebekkel. Végül, ismét kórház – és keserves halál.

A minap tért meg a Teremtőjéhez. Legyen neki könnyű a föld...

Így tűnt el Erdélyből egy magyar család... Az utódok megfogyatkoztak, képtelenek voltak a reprodukcióra. Senki nem él már ott a leszármazottak közül. Így lett vége a Kapitányok nemzetségének. „Mint oldott kéve, széthull nemzetünk...”